

Granollers a la defensa de la República

Aquesta setmana ha continuat la vaga general revolucionària però els treballs es reprenen i l'activitat comercial i agrícola es van intensificant cada dia més.

La Revolució

La Revolució mai no ens ha espantat; el que ens inquieta és la revolta. Perquè cal distingir entre revolta i revolució.

La revolució com aquesta que ara vivim, no és un sotsobre imprevist, no és un daltabaix sense nord ni guia. La Revolució és un estat de consciència en el poble, que, en concretar-se i prendre forma, ocasiona trasbalsos i violències doloroses però fatals i ineludibles.

Veieu les grans convulsions per les quals ha passat l'humanitat. Vistes a distància i en tota la seva grandesa i amplitud, promouen l'admiració, marquen un avenç en el benestar de l'humanitat i senyalen fites inesborrables en les lluites per la dignitat dels homes. Aquestes mateixes convulsions i cada episodi destriat del conjunt de la gran lluita, mouen els sentiments dels homes de la forma més contradictòria.

En totes les revolucions, i fins i tot en totes les revoltes, en el seu fons alenta el mateix esperit, el mateix anhel de superació. Ara, però, en aquesta revolució d'ara, s'han fet carn i sang viva del poble tots els anhels i totes les esperances i totes les inquietuds d'un major benestar que s'han predicat tostemps i a tots els pobles, en tots els tons i en els llenguatges més diversos. Tots els conductors de multituds,—els sacerdots de totes les religions, els polítics de totes les idees, els reis i els papes i els caps d'estat, els sociòlegs i els poetes,—tots i tothom, ara i sempre, han dit al poble que té dret a un major benestar. I tots han fet promesa de donar-li aquest benestar anhelat com el *mannà* bíblic.

La cançó que les multituds han oït segles i segles de llurs pastors, de dia en dia ha adquirit tons més clars i la seva lletra s'ha fet més entenedora per obra i gràcia de l'avenç material del món, que ha donat possibilitats fa poc ni somniades per al benestar dels homes. I és perquè aquesta claror s'ha fet en les consciències de les multituds, que aquestes a tots els indrets de la terra reclamen llurs drets i volen allò que és d'elles, allò que els han dit que es d'elles, allò que anys i anys tothom els ha dit que els perteneix i que gent malvada i mil cops maleïda els en fa usurpació.

Això, la plasmació d'aquest estat de consciència del poble, és la Revolució. I aquesta revolució és la que ara vivim a la nostra terra. Aquesta revolució és la que han accelerat, amb llur vessania, els que han viscut sempre emparats en tota mena de privilegis i han conculcat sempre les lleis a llur arbitri i ara han llençat el poble a la lluita més cruel que han vist les presents generacions.

Però el poble, no ho dubteu, farà camí avant en les rutes incertes de l'esdevenidor. D'aquestes convulsions populars, que no tenen res a veure amb les petites lluites dels partits i clienteles, sempre en resten senyals inesborrables en el llibre de la vida. Són senyals fetes amb la sang dels màrtirs. I la sang dels màrtirs sempre fructifica.

Soldats al front d'Aragó

Abans d'ahir, divendres, després de migdia, arribà un comboi d'una vintena d'autòmnbis en els que anaven vers el front d'Aragó les forces del batalló número 1 d'infanteria que eren de guarnició a Figueres. Comanaven aquestes forces expedicionàries els capitans Lluís Jubert i Joan Chinarro.

El poble de Figueres tributà un acomiadament entusiàstic als defensors de la legalitat republicana i a tots els pobles per on passaren, els veïns els aclamaven amb visques a la República.

Aquí, quan es disposaven a marxar, foren pregats pel Comitè revolucionari que volguessin acceptar un ressopó que els fou entregat a cada soldat a les mateixes oficines del Comitè, al carrer de Clavé. La distribució era feta pels cambrers que tenen al seu càrrec el servei de la Cuina Popular.

En aquesta Cuina Popular fou servit dinar a uns quaranta soldats expedicionaris.

Els soldats i el poble fraternitzaven i en partir la caravana ressonaren visques i aplaudiments i s'alçaren els punys closos enlaire en la salutació antifeixista.

Entre els soldats expedicionaris tinguérem gust de saludar l'oficial músic major del batalló, nostre volgut amic En Pau Navarro, qui ha deixat a casa dels seus pares aquí, a Granollers, la seva muller senyora Raich i llur únic fillet de quatre anys.

Amb el soldats que marxaren vers a Tarragona partiren també com a voluntaris els guàrdies de vigilància municipal En Vicenç Pedragosa i En Joan Cerdà.

Reiterem als braus soldats defensors de la República el nostre fervorós desig de reveure'ls ben aviat sufocada la criminal rebel·lió que tanta de sang fa vessar i és causa de tantes desgràcies.

Artur Vilardebò

DENTISTA

Visita, tots els dies

Clavé, 30 : Telèf. 60
GRANOLLERS